

maa bede det ærede Medlem høre efter, hvad jeg siger, i Stedet for at læse det i Bladene, der ikke altid ere paalidelige.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juul-Rysensteen*): Maa jeg gøre den ærede forrige Taler opmærksom paa, at de Lønninger, det ærede Medlem talte om, er Lønninger til private Postassistenter, privat engagerede Folk, der ikke have haft nogen Uddannelse. Jeg gad nok spørge, om en 16 Aars Dreng, der under sin Uddannelse faar 120 Kr., er saa overordentlig slet stillet, og de lønnes jo af selve Postmestrene, hvis Løn jo er fastsat ved en Lønningslov; som dette Ting har vedtaget. Og denne Løn kunne vi jo dog ikke ønske at indskrænke paa denne Maade; thi det er vel ikke Meningen, at det er de smaat-lønnede Postmestre, der selv skulle betale Lønningstillæg til disse Folk? Der er altsaa aldeles ikke Grund til Klage paa dette Punkt. De Folk, der er Tale om, stige jo senere til Postekspedienter, og for disses Vedkommende har jeg jo bebudet et Forslag til en Postlønningslov, som jeg haaber at faa det ærede Medlems Støtte til at gennemføre i dette Ting.

Alf. Christensen: Den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet gjorde mig opmærksom paa, at han havde lagt Vægten paa Ordet „alene“, og at den Minister, der var Minister alene i Kraft af Folkets Tillid, kunde ikke være Minister. (*Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet* [Bjerre]: Alene i Kraft af den saakaldte Folkevilje.) Det bliver mig mere og mere uforstaaeligt med de statsretlige Tanker, som den ærede Minister udtaler. Jeg kan sætte mig ind i Professor Matzens Statsret, jeg kan sætte mig ind i en reaktionær eller en frisindet Statsret, men i den ærede Ministers Statsret kan jeg ikke sætte mig ind, bl. a. fordi den nu som saa ofte før i den ærede Ministers politiske Fortid synes mig at være ganske i Strid med Danmarks Riges Grundlov. Jeg kan ikke i Grundloven finde et eneste Tilfælde, hvor det vil være muligt for en Mand at sidde som Kongens Minister, alene i Kraft af Folkets Tillid, thi der fordres jo dog en Udnævnelse af Kongen, kontraseret af en ansvarlig Minister. Det er imidlertid en Faktor, som ganske overspringes i den ærede Ministers Diskussion, men det er ganske umuligt, naar man vil være Minister og docere ministeriel Statsret, at springe Danmarks Riges Grundlov over.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*Bjerre*): Hele Hæmmeligheden ligger i, at det ærede Medlem vil tvinge Kongemagten til at gaa frivillig med.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Alf. Christensen: Der blev atter nævnt Ordet „Kongemagten gaar frivillig med“, men Kongemagten gaar jo altid frivillig med, den er altid, hvor den skal være. Kongens Person er uansvarlig, hverken Ministeren eller det samlede Ministerium er berettiget til at skyde Kongemagten frem for sig, den gaar altid frivillig med, hvor den skal gaa med.

N. C. Jensen: Paa Kultusministeriets Budget er der en Bevilling til en Flytning af Randbøl Kirke. Denne Sag er jo ganske vist maaske for første Gang optagen her, men den har været fremsat i en Aarrække som et Krav, det vilde være aldeles umuligt at komme uden om, og Kirkesynet har jo ogsaa nu udsat Kirken til Nedbrydning. Det forekommer mig, at det Forslag, der her foreligger om Flytning af Kirken, har saa gode Grunde for sig, at jeg vel næppe behøver at anbefale det; thi ganske vist er det saa, at der nok vil komme en liden Modvægt mod det Andragende, som er bleven indsendt af det store Flertal i Randbøl Sogn, og som har faaet baade Biskoppens, Provstens og Præstens Anbefaling og nu ogsaa Ministeriets Tilslutning. Men det forekommer mig at være klart efter de Grunde, der ere anførte, at det vil være den fornøftigste Maade at ordne denne Sag paa, at flytte Kirken til Hofmandsfelt, saa meget mere som det er en gammel Gæld, man staar i til Randbøl Sogn, at dersom Kirken ikke blev flyttet, maatte der i sin Tid bygges et Kapel i Kristiansfelt. Nu har Flertallet af Beboerne enedes om denne Plads ved Hofmandsfelt, og man har det Haab, at man fra alle Sider vil stille sig velvillig til Sagen. Jeg skal dog tillade mig at henstille, om man ikke tror, at man kunde gaa til et noget større Tilskud over for denne fattige Egn, thi at denne Egn absolut er en af de ugunstigst stillede, vi have, ville jo alle indrømme, der have Kendskab til den, og det have vel de allerfleste, om det end kun for manges Vedkommende vil være noget teoretisk. Jeg vil altsaa henstille, om man ikke kunde gaa til at give